

Sygn. akt II Ka 23/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 marca 2015 r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie Wydział II Karny w składzie:

Przewodniczący: SSO Tomasz Wojciechowski

Sędziowie: SSO Marta Krajewska - Drozd

SSO Mariusz Sztorc /spr./

Protokolant: protokolant Anna Matuszkiewicz

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Rzeszowie - Marioli Zarzyki-Rzucidło i kuratora małoletniego pokrzywdzonego R. W.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 13 marca 2015 r.

sprawy **F. W.**

oskarżonego o przestępstwo z art. 244 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Rzeszowie

z dnia 23 października 2014 r., sygnatura akt X K 241/14

I. **zmienia** zaskarżony wyrok w ten sposób, że orzeczoną karę 3 miesięcy pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres próby lat 3 (trzech),

II. **oddaje** oskarżonego F. W. w okresie próby pod dozór kuratora sądowego,

III. w pozostałej części zaskarżony wyrok **utrzymuje w mocy**,

IV. **zasądza** od Skarbu Państwa na rzecz adw. W. G. (1) – Kancelaria Adwokacka w R., kwotę 516,60 zł (pięćset szesnaście złotych 60/100) tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu w postępowaniu odwoławczym,

V. **zasądza** od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. P. – Kancelaria Adwokacka w R., kwotę 516,60 zł (pięćset szesnaście złotych 60/100) tytułem reprezentowania małoletniego pokrzywdzonego R. W. w postępowaniu odwoławczym,

VI. **zwalnia** oskarżonego F. W. od ponoszenia na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

Sygn. akt II Ka 23/15

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Rzeszowie wyrokiem z dnia 23 października 2014 r., sygn. akt X K 241/14 uznał oskarżonego F. W. za winnego tego, że w dniu 26 stycznia 2013 r. w miejscowości C., woj. (...) przebywał w bezpośredniej styczności ze swoim synem R. W. czym nie zastosował się do postanowienia Sądu Rejonowego w Rzeszowie z dnia 4 czerwca 2009

r., sygn. akt R III Nsm 251/09, tj. za winnego popełnienia przestępstwa z art. 244 kk i za to na podstawie art. 244 kk skazał go na karę 3 miesięcy pozbawienia wolności.

Nadto, na podstawie § 3 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 sierpnia 1982 r. w sprawie stawek, warunków przyznawania i wypłaty ryczałtu przysługującego sędziom i pracownikom sądowym za dokonanie oględzin oraz stawek należności kuratorów (Dz.U.1982.27.197 ze zm.) w zw. z art. 29 ust. 1 ustawy Prawo o adwokaturze zasądził od Skarbu Państwa na rzecz kuratora adw. M. P. kwotę 1.195,52 złotych tytułem reprezentowania małoletniego pokrzywdzonego R. W..

Na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze (Dz.U.2009.146.1188 j.t.) zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. W. G. (2) - Kancelaria Adwokacka w R. kwotę 826,56 złotych tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

Na podstawie art. 624 § 1 kpk zwolnił oskarżonego w całości od obowiązku zapłaty kosztów sądowych, którymi obciążył Skarb Państwa.

Powyższy wyrok zaskarżył w całości obrońca oskarżonego F. W., zarzucając:

a. obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia, a to:

- art. 5 § 2 kpk poprzez rozstrzygnięcie niedających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego, w szczególności wobec wątpliwości w zakresie okoliczności oraz sposobu wejścia F. W. do domu w C. oraz w zakresie miejsca pobytu pokrzywdzonego w trakcie zdarzenia,

- art. 7 kpk poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów, a mianowicie uznanie zeznań I. W., R. W. oraz B. W. w pełni za wiarygodne, a odmówienie tego atrybutu wyjaśnieniom złożonym przez oskarżonego, w szczególności wobec istniejących rozbieżności co do okoliczności oraz sposobu wejścia oskarżonego do domu w C. oraz miejsca pobytu pokrzywdzonego w trakcie przybycia F. W. do domu w C., braku wiedzy B. W. co do przebiegu zdarzenia wobec jej pobytu w garażu,

- art. 170 § 1 pkt 5 kpk poprzez oddalenie wniosku dowodowego o przesłuchanie na rozprawie M. K. jako zmierzającego do przedłużenia postępowania, w szczególności wobec odczytania zeznań B. W. przebywającej za granicą, która posiada wiedzę dotyczącą pełnego kręgu osób uczestniczących w zdarzeniu oraz ich danych osobowych,

- art. 192 § 2 kpk poprzez nieprzeprowadzenie dowodu z przesłuchania R. W. z udziałem biegłego psychologa wobec istniejących wątpliwości co do zdolności postrzegania oraz odtwarzania postrzeżeń przez świadka w zakresie rozbieżności w złożonych zeznaniach w postępowaniu przygotowawczym i sądowym dotyczących miejsca jego pobytu w trakcie zdarzenia,

-art. 391 § 1 kpk poprzez niewyjaśnienie rozbieżności w zakresie zeznań I. W. złożonych w postępowaniu przygotowawczym oraz sądowym w zakresie okoliczności oraz sposobu wejścia oskarżonego do domu w C. oraz rozbieżności w zakresie zeznań złożonych przez R. W. w zakresie jego miejsca pobytu w chwili przybycia F. W. do domu w C.,

b. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który mógł mieć wpływ na treść tego orzeczenia polegający na ustaleniu, iż oskarżony naruszył orzeczony przez Sąd Rejonowy w Rzeszowie zakaz styczności oraz dopuścił się swoim zachowaniem czynu z art. 244 kk wobec istniejących rozbieżności w zakresie okoliczności oraz sposobu wejścia F. W. do domu w C. oraz miejsca pobytu pokrzywdzonego w trakcie zdarzenia,

c.rażącą niewspółmierność orzeczonej kary.

Wskazując na powyższe zarzuty skarżący wniósł o zmianę wydanego orzeczenia i uniewinnienie oskarżonego od stawianego mu zarzutu, ewentualnie o zmianę wyroku i wymierzenie kary pozbawienia wolności z warunkowym jej zawieszeniem lub o uchylenie wyroku Sądu Rejonowego w Rzeszowie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest zasadna, o ile skutkuje zmianą zaskarżonego wyroku i wymierzeniem oskarżonemu kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.

Wskazać należy, że ocena zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego dokonana przez Sąd I instancji nie nasuwa zastrzeżeń. Wniosek ten uprawnia konfrontacja zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego z treścią pisemnych motywów zaskarżonego wyroku, w których Sąd Rejonowy zaprezentował, którym dowodom, w jakim zakresie i dlaczego dał wiarę, a którym w jakiej części i dlaczego oraz z jakich powodów przymiotu tego odmówił. Przebiegowi rozumowania Sądu I instancji nie sposób odmówić logiki, zarzucić sprzeczności, czy dowolności wnioskowania. Analiza oraz ocena zgromadzonych dowodów została przeprowadzona przez Sąd Rejonowy zgodnie ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego oraz zasadami prawidłowego rozumowania. Ocena materiału dowodowego czyni zadość treści przepisu art. 7 kpk, dlatego też korzysta z jego ochrony.

Sąd Rejonowy objęte treścią zarzutu zdarzenie przeanalizował w sposób dokładny, a ustalenia stanu faktycznego i opis czynu przypisanego oskarżonemu w wyroku oparł ściśle na tym, co w sposób pewny i nie budzący wątpliwości zostało oskarżonemu dowiedzione.

Przyznając atrybut wiarygodności zeznaniom świadków I. W., R. W. i B. W., Sąd Rejonowy nie podchodził do tych zeznań bezkrytycznie, gdyż logiczne jest, że zeznania świadków mieszkających w jednym domu i dotkniętych działaniem oskarżonego wzajemnie się uzupełniają i tworzą całość. Zawarte w każdym z tych zeznań twierdzenia o zachowaniu oskarżonego, Sąd I instancji słusznie zestawił z wyjaśnieniami oskarżonego, a zwłaszcza z okolicznością, iż na rozprawie oskarżony przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Przedstawił przy tym motywację swojego działania, wyjaśniając, że nie miał gdzie przebywać po opuszczeniu zakładu karnego i udał się do swojego domu. Z wyjaśnień tych wynika, że oskarżony był świadomy obowiązującego go zakazu bezpośredniej styczności z małoletnim synem R. W., będącym następstwem pozbawienia oskarżonego władzy rodzicielskiej (k. 5). Wobec przyznanego zarówno przez świadków zdarzenia, jak i oskarżonego, faktu styczności z małoletnim synem, nie zachodziła potrzeba przesłuchiwania małoletniego, który w chwili zdarzenia ukończył już 13 lat, z udziałem psychologa. Zarzut apelacji w tym względzie nie jest zasadny, gdyż pokrzywdzony komunikował o okolicznościach zdarzenia, które nie były skomplikowane i nie wymagały wsparcia psychologa dla rozumienia i oceny prawdziwości podawanych przez tego świadka treści. Ze względu na brak złożoności zdarzenia oraz zasadniczą spójność co do faktu pojawienia się oskarżonego w obecności swojego syna, za wystarczające należy uznać przeprowadzone dowody z zeznań wyżej wymienionych świadków. Dlatego też nie zachodziła potrzeba ich weryfikowania kolejnym dowodem, którym miałyby być zeznania świadka M. K.. Sąd Rejonowy słusznie doszedł do przekonania, że z uwagi na nieustalone miejsce pobytu tego świadka, poszukiwanie go wydłużyłoby postępowanie, tym bardziej iż dowodu tego, niezależnie od treści zeznań jakie mógłby złożyć świadek, nie można byłoby traktować w sprawie jako dowodu rozstrzygającego. Dla dokonania prawidłowych ustaleń faktycznych i wyciągnięcia z nich trafnych wniosków wystarczające były te dowody, na których oparł się w wyrokowaniu Sąd Rejonowy.

Na podstawie prawidłowo dokonanych ustaleń faktycznych przez Sąd I instancji oraz prawidłowej oceny materiału dowodowego przyjąć należy, że kwalifikacja czynu przypisanego oskarżonemu w wyroku jest prawidłowa.

Wymierzając oskarżonemu karę 3 miesięcy pozbawienia wolności, Sąd I instancji uwzględnił przesłanki z art. 53 kk. W pisemnych motywach wyroku swoje stanowisko w tym przedmiocie właściwie uzasadnił, wskazując na okoliczności przemawiające zarówno na korzyść jak i na niekorzyść oskarżonego. Decydując się na orzeczenie kary bez warunkowego zawieszenia jej wykonania, Sąd Rejonowy nie wniknął do końca w sytuację motywacyjną oskarżonego

w popełnieniu przestępstwa oraz w jego zachowanie po popełnieniu przestępstwa, w wyniku czego orzekł karę nieodpowiadającą celom prewencji ogólnej i szczególnej. Pamiętać należy, że oskarżony udał się do domu przede wszystkim dlatego, iż po opuszczeniu zakładu karnego zimą poszukiwał schronienia. Ewentualne spotkanie tam syna było dla niego okolicznością drugoplanową, a zamiar popełnienia przestępstwa skryzlował się u oskarżonego dopiero, gdy znalazł się wśród członków rodziny i odżył w nim zadawniony konflikt. Przyznanie się oskarżonego do popełnienia czynu stanowi niewątpliwie wyraz zrozumienia przez niego niewłaściwości zachowania i daje podstawę do przyjęcia przesłanki, że pomimo niewykonania kary oskarżony ponownie przestępstwa nie popełni. Zważyć też należy, że relacje rodzinne u oskarżonego zmieniły się - córka jest już dorosła, a pokrzywdzony ukończył już 15 lat. Okoliczności te także winny wpłynąć na oskarżonego w zakresie wspierającym motywację do przestrzegania prawa. Z tych względów Sąd Okręgowy na podstawie art. 69 § 1 i § 2 kk w zw. z art. 70 § 1 pkt 1 kk warunkowo zawiesił oskarżonemu wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności na okres próby lat 3. Na podstawie art. 73 § 1 kk dla wzmocnienia efektywności okresu próby Sąd Okręgowy oddał oskarżonego w tym czasie pod dozór kuratora. W ocenie Sądu Okręgowego ukształtowana wobec oskarżonego kara pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania spełni cele prewencji ogólnej i szczególnej, zapobiegając popełnieniu przez oskarżonego przestępstwa w przyszłości. Właściwie też będzie oddziaływać na środowisko społeczne oskarżonego, w którym jego czyn jest znany. W pozostałej części zaskarżony wyrok został utrzymany w mocy.

Zasądzenie od Skarbu Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu wynikało z ich nieopłacenia do tej pory. Tytułem reprezentowania małoletniego pokrzywdzonego w postępowaniu odwoławczym, zasądzone zostały od Skarbu Państwa koszty na rzecz adwokata pełniącego czynności jego kuratora.

Z uwagi na to, że oskarżony po opuszczeniu zakładu karnego ma ograniczone możliwości finansowe, Sąd Okręgowy zwolnił go od ponoszenia na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

Z powyższych względów Sąd Okręgowy orzekł jak w wyroku na podstawie art. 437 § 2 kpk, art. 444 kpk, art. 449 kpk, art. 456 kpk.